

[Aksel Larsen.]

fører kan forventes at ville supplere mig senere.

Statsministeren erklærede i sin åbnings-tale, at der takket være regeringen var indledt en økonomisk stabilisering, som ville blive fastholdt. Han roste regeringen for den rolige prisudvikling og sagde — jeg tillader mig at citere:

„Et andet gunstigt træk er det betydelige rentefald og den væsentlige lempelse af finansieringsmulighederne for byggeri og anden investering. Regeringen må minde om, at en normalisering af kreditmarkedet og et lavere renteniveau var et af de erklærede mål for vor stabiliseringspolitik.“

Og statsministeren gentog — jeg citerer:

„Den nødvendige stabilisering er på vej.“

Regeringen vil formentlig stadig hævde, at en normalisering af kreditmarkedet og et lavere renteniveau er dens erklærede mål. Men den har unægtelig nået det modsatte. Den i utide ophævede obligationsrationering er delvis genindført ad bagdøren ved bestemmelsen om, at nu må kreditinstitutionerne ikke mere yde forskudslån til byggeri, det skal bankerne gøre. Derved forringer man bankernes mulighed for at yde lån og kreditter til det øvrige erhvervsliv. Diskontoforhøjelsen til 9 pct. har presset obligationskurserne ned og lånerenten for kortfristede som for langfristede lån op, og regeringens besungne mål fortøner sig som et fjernet fata morgana.

Ja, vi ved udmærket, at regeringen vil forklare, dels at alt det onde, den gør, skyldes arven fra dens uduelige forgænger, dels at der kom vanskeligheder udefra, som vi ikke havde indflydelse på, og Berlingske Tidende kan som kommentar til en for bladet og regeringen trist gallupundersøgelse supplere med, at regeringen fortsat har alle kort på hånden, og det er kun en overgang. Det sagde ræven jo også, da de trak bælgene op over ørerne på den.

Ja men dette kompleks af undskyldninger

får mig til at tænke på manden, der havde lånt en krukke af sin nabo og blev beskyldt for, at han havde slået en revne i den. Han vidste også at forsvare sig. For det første, sagde han, har jeg slet ikke lånt nogen krukke, for det andet var krukken revnet, da jeg lånte den, for det tredje var den hel, da jeg leverede den tilbage. Der kommer formentlig aldrig i denne regerings tid en situation, hvor den ikke vil erklære sig selv for ansvarsfri og skyde skylden på sin forgænger.

Hvad den internationale valutauro angår, er det dog påfaldende, at Danmark er det eneste land, der har grebet til sådanne foranstaltninger som en diskontoforhøjelse til 9 pct., større forbrugsafgifter og stærkt strammet skatteudskrivning. At regeringen har et ekstra kort på hånden, det ved vi, det er trumf es, som bringes i anvendelse i morgen, når regeringsmajoriteten forhøjer skatteudskrivningen fra i år til næste år med 3,5 milliarder kr.

Forklaringen på, at regeringen midt i den opnåede stabilisering måtte gribe til foranstaltninger, som smagte af panik, er, som vi tidligere har påpeget, den, at regeringen for at takkes sine vælgere liberaliserede penge- og kreditpolitikken indtil bristepunktet for Nationalbankens formåen. Den mente at kunne klare sig med den finanspolitiske strammings midler, og så brasede det i den grad sammen, at man måtte gribe til pengepolitisk stramning og renteforhøjelse samtidig med, at den finanspolitiske stramning fortsætter, endda i et skrappere tempo end før.

Det var med behersket interesse, jeg hørte på statsministerens tøvende og ordrige forklaringer, da han var til pressemøde i radioen forleden. Men mine lytteapparater fik liv, da jeg hørte statsministeren sige, at det, man er enig om, er, at til efteråret skal folketinget gå i gang med en kulegravning af hele afgiftsområdet, og dette vil ske. Hidtil har regeringen nemlig til stadighed og med stædighed afvist tanken om en sådan kulegravning. Den har gang på gang